Sportul Magazin

UN ÎNDREPTAR PENTRU MUNCA EDUCATIVĂ ÎN MEDIUL SPORTIV

Cu o operativitate demnă de invidiat (ba chiar de imitat), cu un gust temeinic pentru cercetare și realizare practică, vrednicul colectiv al Centrului metodologic de studii și documentare de pe lîngă Consiliul județean pentru educație fizică și sport Timiș ne-a dat recent o nouă mostră a calităților sale.

Ultimele documente de partid privitoare la îmbunătățirea activității politico-ideologice, de educare marxist-leninistă a tuturor oamenilor muncii au stat la baza unei consfătuiri de lucru organizată de biroul C.J.E.F.S. Timiș cu antrenorii, profesorii de educație fizică și activiștii sportivi din județ. Cu acest prilej au fost analizate lipsurile și neajunsurile muncii educative, manifestate în cele mai diverse sectoare ale activității sportive din județul Timiș. În planul de măsuri adoptat se menționa necesitatea stringentă a editării unei broșuri de îndrumare pentru activitatea educativă în procesul instruirii sportive.

Tocmai această sarcină importantă — ținînd seama de cerința cadrelor sportive de a avea un îndreptar în acest domeniu — a revenit Centrului metodologic din Timișoara, aflat sub conducerea primului nostru doctor în educație fizică, prof. univ. C. I. Bucur. Valorificînd excelent experiența îndelungată a unor antrenori și profesori, centrul timișorean a elaborat textul broșurii

MUNCA EDUCATIVĂ în procesul educației fizice și sportului : Timișoara, 1972 : 52 pag.

Lucrarea este opera colectivă a 11 cadre competente și bine documentate din județ al căror efort s-a analizat spre întocmirea unui îndreptar pentru uzul cadrelor didactice de specialitate, antrenorilor și sportivilor. Intenția a fost pe deplin realizată.

Sumarul lucrării debutează cu partea sa cea mai consistentă, dedicată **formelor și metodelor de lucru în munca educativă cu elevii și studenții** supuși procesului de educație fizică sau sportivă. Firește că profesorul, dascălul de astăzi, trebuie să utilizeze cea mai largă gamă de forme și mijloace educative care caracterizează pe pedagogul de tip nou, ce urmărește permanent perfecționarea propriei sale munci pentru realizarea unui proces instructiv-educativ optim. Iată de ce se subliniază că în cadrul lecției de educație fizică și a activității sportive există cadrul cel mai propice de a face educația tinerilor în spiritul moralei comuniste, al patriotismului socialist și internaționalismului proletar. Educația fizică și sportul oferă un domeniu deosebit de prielnic realizării educației pentru colectiv, în colectiv și prin colectiv, ca și educației prin muncă și pentru muncă, formînd la tineri deprinderea de a munci și dragostea pentru muncă.

În același fel, analitic și substanțial, sînt tratate **aspectele muncii educative în activitatea sportivă de masă, ca și în activitatea sportivă de performanță** (capitol ce ar fi meritat o anumită extensie și mai multă grijă în modalitățile de expresie, ținînd seama de caracterul public al lucrării). De mult interes se vor bucura exemplele de **planuri calendaristice și de lecții pentru orele de muncă educativă cu sportivii.**

Nu știm în ce tiraj a fost editată broșura de la Timișoara, dar considerăm că ea merită o difuzare pe scară națională, iar dacă e cazul chiar o reeditare masivă la editura Stadion.

„EXPEDIȚIILE CUTEZĂTORII", o inițiativă unică pe continent!

Expoziția organizată la Palatul pionierilor cu tema **„Expedițiile Cutezătorii-1971"** continuă să stîrnească un mare interes în rîndul „cravatelor roșii" și al școlarilor din Capitală. Ceva mai mult, zilele trecute expoziția a fost onorată de vizita tovarășului **Mircea Malița**, ministrul Educației și Învățămîntului. Distinsul oaspete a apreciat faptul că **„Expedițiile Cutezătorii" reprezintă o acțiune de amploare, de o mare complexitate, o inițiativă extraordinară cu o remarcabilă valoare educativă.** Participanții la expediții au prilejul de a-și lărgi orizontul cunoștințelor, de a-și dezvolta imaginația, de a învăța să se autogospodărească. În același timp, parcurgînd pe jos zeci de kilometri, pe fir de ape sau pe cărări de munte, micii turiști se bucură de o ambianță cuceritoare, în măsură să favorizeze mai mult decît o permanentă bună dispoziție, o stare de sănătate și de robustețe, să contribuie la călirea organismului.

Iată și explicația pentru care **de la prima ediție a „Expedițiilor Cutezătorii", care a avut loc în anul 1969, cu 45 de echipaje și 3 600 de participanți, s-a ajuns, în vara anului 1970, la 70 de echipaje, însumînd aproape 10 000 de „cravate roșii", pentru ca anul trecut, în marea recreație a vacanței, să consemnăm prezența în competiție a 201 echipaje cu aproximativ 20.000 de iubitori ai drumeției și turismului.**

Așadar, **„Expedițiile Cutezătorii"** se bucură de mare trecere în rîndul pionierilor și școlarilor, reprezentînd o modalitate ideală de a practica turismul complex, dacă îl putem numi astfel. În peregrinările lor prin cele mai pitorești zone geografice ale țării, participanții la expediții nu se limitează la contemplarea naturii, ei își valorifică din plin cunoștințele, se comportă ca niște autentici cercetători în domeniul arheologiei, speologiei, etnografiei, caută să descopere comori ale artei populare pe care le colectează cu migală de artizani. Expoziția de la Palatul pionierilor reușește într-o bună măsură multe exponate, deși ea reprezintă numai o sinteză a acestei munci minuțioase de cercetare.

Nu-i lipsit de interes nici faptul că prin intermediul acestor turiști plini de cutezanță a fost descoperită o cetate dacică de la începutul veacului I, undeva în apropierea localității Orăștioara, fapt care a fost punctat, cu elogiile cuvenite, de reprezentanți de seamă ai științei arheologiei de la noi, în frunte cu academicianul Constantin Daicoviciu.

Inițiativă **unică** pe continent, **„Expedițiile Cutezătorii"** tind să-și sporească necontenit numărul și implicit popularitatea.

T. St.

„UHĂI BADE... !"

Nu de mult, mă aflam la o vînătoare colectivă la iepuri și fazani. La una dintre goane, l-am avut vecin de stand pe cunoscutul cîntăreț de muzică populară Emil Gavriș. Într-o vreme, îmi trece prin față un iepure tare grăbit. E cam departe și-l las în pace. Niel măcar nu ridic pușca rezemată de copac. Dar maestrul epolează rapid și trage două focuri. Iepurele însă se tot duce, mai sănătos decît era înainte de „întrevederea" cu cîntărețul. Și, atunci, mă pune dracul să-i strig : „Maestre ! Ești celebru și în pădure ! Iepurele ăsta, deși era gata-gata să moară, a glăsuit ceva în legătură cu „Uhăi bade...!" Răspunsul pe care mi l-a trimis maestrul, de la vreo cincizeci de metri, prin pădurea care, după cum știți, are urechi, este absolut nepublicabil.

În rest, ziua aceea de vînătoare a fost extraordinară. Pădurea încărcată de chiciură era plină pînă la refuz de candelabre de argint. Gerul ne stimula mișcările și glumele. Ca în alte rare ocazii, vînătorii au tras în ziua aceea ca niște maeștri, iar „tabloul" zilei înfățișa vreo cincizeci de fazani și ceva mai mulți iepuri. Erau doi motive de bună dispoziție și poate doar regretul că era ultima zi de vînătoare a lui '71. Dar ziua mi-a rămas întipărită în memorie, grație unuia dintre foștii mei tovarăși de vînătoare. Lucrurile, la sfîrșitul unei zile de vînătoare, sînt destul de banale. Dar acest tovarăș de vînătoare a ținut ca în ziua aceea să nu fie așa. Astfel, cînd organizatorul vînătorii ne-a întrebat, ca deobicei, ce am împușcat fiecare, acest tovarăș al meu de vînătoare a răspuns la modul serios și spre stupefacția organizatorului :

— *Eu am împușcat doi iepuri și jumătate...*

— *Cum adică ! s-a mirat organizatorul.*

— *Așa, bine. Am împușcat „clar" doi iepuri, iar în al treilea, care a căzut, am tras și eu și nenea Manolache... Cine știe care dintre noi doi l-a împușcat ?...*

Iată de ce, pe drumul de întoarcere acasă, am rîs cu toții, de la Mihăilești și pînă la București...

Ilie CARCIU

ADEVĂRURI

Frumusețea spectacolului sportiv constă în plastica mișcărilor, dar și în încărcătura pasională a întrecerii dintre echipe sau dintre parteneriî individuali.

● Tactica și strategia sînt necesare în orice întrecere sportivă, dar ele nu trebuie să transforme cîmpul de joc într-un cîmp de război.

● Cine urmărește să obțină rezultate favorabile cu orice preț și prin orice mijloace nu poate purta numele de sportiv. Victoria trebuie să fie fructul superiorității tehnico-tactice, dar și al loialității celor ce se înfruntă pe o arenă sau pe un stadion.

D. MORARU-SLIVNA

ASTĂZI, PATINAJUL CLUJEAN MARCHEAZĂ

100 DE ANI DE EXISTENȚĂ

Cînd, în 1866, membrii „Asociației plimbărilor" au amenajat parcul din miezul Clujului și au creat un lac de dimensiuni reduse, amatorii de activități pe gheață au crescut vertiginos, generînd astfel ideea extinderii spațiului alb și creării unei asociații de patinaj, care să guverneze această activitate ce se anunța prosperă. Asociația, care s-a constituit la 20 februarie 1872, avea drept scop — cum glăsuia însuși statutul ei emis chiar în ziua constituirii — **„propagarea și răspîndirea sportului de patinaj".** Scop ce se împlinea... văzînd cu ochii, pentru că lacul înghețat de gerurile secolului trecut mai multe luni pe an) a cunoscut o nemaipomenită animație, stîrnită de reprezentanții tuturor vîrstelor, reuniți aici atît din plăcerea alunecării pe gheață, cît și din cea a colportării ultimelor vești sau cancanuri. N-au lipsit, bineînțeles, nici temerarele domnișoare în rochii lungi și pălării generos ornamentate, pornite să înfrunte apostrofările „persoanelor serioase" și denigrările consorelor lor ce țineau la reputație.

Inițiativa clujeană de acum un secol nu s-a rezumat, însă, la a propaga mișcarea pe gheață și la a căpăta adepți. Rezultatele ei au fost mult mai bogate : creînd acestui sport o bază și apropiindu-i o importantă masă de practicieni, patinajul clujean avea să se înscrie mai tîrziu — și pentru o îndelungată perioadă — în dificila competitie a titlurilor naționale, dispută pe care el avea s-o transeze, de atîtea și atîtea ori, în favoarea sa.

Cînd însă iernile clujene, din ce în ce mai blînde și patinoarele artificiale, răsărite în alte localități, au suprimat atuurile deschizătorului de drum, orașul de pe Someș a fntrat într-un apăsător anonimat, scădere de formă în care-l găsește, de altfel, și sărbătoarea centenarului de astăzi. Eclipsa din care bătrîna Napocă va ieși — sperăm — curînd, grație oglinzii de gheață (patinoarul artificial) aflat acum în prezilele dării sale în folosință.

Și cum centenarul patinajului clujean se cere sărbătorit pe... gheață, iată și motivele pentru care nu marcăm astăzi decît aniversarea a 100 de ani de la înființarea primei grupări de patinaj din România, urmînd ca sărbătorile generate de această prestigioasă aniversare să le înregistrăm luna viitoare, cînd patinoarul artificial — acest splendid dar făcut centenarului — își va deschide porțile

Nușa DEMIAN

EMOȚIA ȘI PERFORMANȚA...

Studii ale cercetătoarei Iudith MOSCU reluate în publicații de peste hotare

Editura **„Luigi Pozzi"** din Roma a publicat : recent, o broșură cuprinzînd lucrarea unei romance : **„Studii psihofiziologice asupra emotivității la sportivii de performanță"**, de IUDITH MOSCU, de la Institutul de psihologie al Academiei Republicii Socialiste România. Puțin mai înainte, revista **„Medicine du Sport"**, organ oficial al Societății franceze de medicină a sportului, făcea loc, în numărul 3, din 1970, articolului **„Diagnosticul emotivității la sportivi"**, aparținînd aceleiași autoare.

Ne face o deosebită plăcere să recunoaștem în persoana cercetătoarei Iudith Moscu, pe fosta performeră a tirului feminin românesc, maestră a sportului, coautoarea acelei splendide performanțe obținute în anul 1955, cînd — — la campionatele europene de la Tunari — echipa fetelor noastre a cucerit primul loc la proba de armă liberă.

Părăsind activitatea competițională, Iudith Moscu s-a consacrat profesiunii pentru care s-a pregătit — aceea de cercetătoare în domeniul psihologiei, fixîndu-și aria preocupărilor în domeniul atît de dificil, de gingaș și de controversat al emotivității la sportivii de performanță.

Ea și-a propus să caute răspunsul la cîteva întrebări de mare actualitate : **„Este necesară emoția în sport ?", „Febra de start reprezintă un dușman sau un aliat al sportivului ?", „În ce măsură putem stăpîni, sau dirija, starea emoțională a concurentului pentru a-i fi de folos în obținerea performanțelor maxime ?"** și multe altele.

La poligonul Tunari, cercetătoarea și-a amenajat un mic laborator, unde face zeci și zeci de investigații (la trăgători), folosind o metodă modernă, asocierea reacției verbale (la cuvinte test) cu înregistrarea simultană a electrodermogramei.

Și iată că rezultatele experimentelor sale de mai mulți ani văd lumina tiparului peste hotare, cucerește admirație și elogii.

Ne gîndim că editura „Stadion" ar fi bine inspirată dacă i-ar solicita Iudithei Moscu o lucrare de sinteză a cercetărilor sale.

Sportul modern, performanța de astăzi, cu uriașele sale solicitări fizice, dar și nervoase, nu se poate lipsi de asistența calificată a psihologilor.

Valeriu CHIOSE

O imagine de album. Tunari — 1955. Iudith Moscu (X), împreună cu echipa feminină de tir a României, pe cea mai înaltă treaptă a podiumului Campionatelor europene.

Confuzie
Desen de *ROMULUS SCARLAT* — Moreni

F. C. SANTOS — scoasă la... licitație!?

Fost corespondent al agenției de presă TASS în Brazilia, Igor Fesunienko, un mare îndrăgostit de fotbal, a publicat — la întoarcerea din Rio — o serie de reportaje despre culisele fotbalului brazilian, oferind zeci de anecdote și amănunte fascinante.

În continuare, reproducem fragmente dintr-unul din reportajele ziaristului sovietic, referitor la viața intimă a unuia din cele mai mari cluburi sud-americane, F.C. Santos, proprietarul lui Pele.

...Într-o dimineață de aprilie a anului 1970 secretara a bătut insistent în ușa cabinetului generalului Ribeiro, vicepreședintele celebrului club brazilian de fotbal, Santos.

Ca de obicei, generalul citea ziarele. Îndeletnicire de la care nu-i plăcea să fie deranjat. Auzind, însă, că este vorba de o vizită foarte importantă, că un oarecare Ibrahim Zaidan a venit tocmai din Africa să-l vadă, generalul Ribeiro a îndepărtat, nemulțumit, ziarele și a încuviințat : „să intre !"

După cîteva clipe, în fața vicepreședintelui se afla un tînăr smead, care s-a recomandat drept reprezentant al clubului „Marakesh Football" din Rabat, explicînd că șefii săi, magnații petrolului marocan, intenționează să înființeze un club de renume mondial, în care scop vor să cumpere cîteva jucători brazilieni de primă mînă.

Obsedat de dificultățile materiale prin care trecea clubul său, Ribeiro s-a înviorat brusc, și-a invitat interlocutorul să ia loc, dar după un prim moment de exuberanță s-a mohorît.

— Dar campionatele mondiale din Mexic ? — s-a lamentat.

— Ei, să lăsăm campionatele mondiale — a exclamat cumpărătorul. Noi cumpărăm jucătorii acum și îi luăm după terminarea campionatelor din Mexic...

Om practic, generalul s-a gîndit că afacerea este surîzătoare, doar — știe toată lumea — posibilitățile regilor marocani al petrolului sînt nelimitate... Cu ajutorul contabilului clubului, Ribeiro a consultat cursul dolarului, l-a comparat cu valoarea celor două monede naționale, a dat cîteva telefoane și... a anunțat prețurile : Carlos Alberto — 130 000 de dolari, Joel, stelerul lui Santos și al echipei naționale, tot 130 000, Rildo, 150 000 ; Coutinho, partenerul lui Pele, și mijlocașul Lima au fost evaluați la 120 000 de dolari fiecare, cel mai mic preț (100 000 de dolari) fiind solicitat pentru Dorval, care împlinise deja 30 de ani.

Afacerea părea ca și terminată cînd — a doua zi — vizitatorul african a anunțat că șefii săi, consultați telefonic, nu sînt de acord cu achiziționarea lui Dorval și că, totuși, suma îi se pare prea mare...

După cîteva cești de cafea, suma generală a tranzacției a fost coborîtă cu cîteva zeci de mii de dolari, iar marocanul — evident mulțumit — l-a întrebat pe Ribeiro despre posibilitățile unei cumpărări suplimentare.

— Desigur... Doar Djalma Diaz și Pele nu noi îi vînduri sau transferați.

...O dată terminate tratativele, vicepreședintele i-a invitat în cabinetul său pe reporteri și i-a informat că jumătate din prima echipă a lui Santos a fost vîndută unei țări africane care a hotărît să-și dezvolte fotbalul, clubul brazilian urmărind prin aceasta nu interese materiale directe, ci răspîndirea fotbalului în lume !

Bomba fusese aruncată, discuțiile — pro și contra — se înfierbîntau, jucătorii vînduți — care aflaseră ei înșiși de tranzacție din presa de dimineață — protestau cu vehemență, cînd a anărut pe piață numărul de vineri al săptămînalului „Placar", tipărit la Sao Paulo, care anunța în manșetă : SENZAȚIE ! UNUL DINTRE REDACTORII NOSTRI A CUMPĂRAT JUMĂTATE DIN ECHIPA SANTOS !

Într-adevăr, trimișii potentaților marocani fusese un... ziarist din Sao Paulo, care publica acum fotocopia serisorii generalului Ribeiro și scura că toată farsa se întîmplase în ziua de... 1 aprilie !

Comentariul săptămînalului era, însă, mult mai amar decît scuzele reporterului : **„Am dorit să demonstrăm că responsabilii fotbalului nostru nu au nici o pregătire și nu sînt în stare să conducă treburile unui club. Am vrut să arătăm că Santos se află într-o mare jenă financiară. În sfîrșit, am vrut să arătăm cît de necesară este încheierea unor acorduri ferme între jucători și cluburi în așa fel încît primii să nu mai fie niște simple unelte".**

A doua zi, Ribeiro demisiona...

ASTĂZI ÎNCEPE, OLIMPIADA!

O știre, într-adevăr, senzațională : startul olimpic a fost defalcat cu 6 luni și se dă astăzi ! Unde ? În... „Sala Palatului" !

Să fim bine înțeleși, este vorba despre un start... muzical, umoristic și coregrafic, adică de spectacolul „VINE, VINE... OLIMPIADA !", prezentat de teatrul de revistă și comedie **„Ion Vasilescu"** din București. **Ciupi Rădulescu** și **George Mihalache**, un cuplu consacrat în revuistica de inspirație sportivă, prezintă o avancronică pe portativ a marii confruntări olimpice de la München. „Lotul" pe care-l aliniază la... rampă cuprinde cîteva vedete îndrăgite de marele public : **Nicolae Nitescu, Lucky Marinescu, Dorin Anastasiu, Cornel Constantiniu, Petre Geambașu, Norina Alexiu, Rodica Paliu, Doina Tamaș, Maria Bernacki,** formația vocal-instrumentală **„Savoy"** și **Ciupi Rădulescu,** care apare în dubla ipostază de autor și interpret.

Așadar, cîntec, dans, glume, voie bună, pe o temă sportivă de mare actualitate.

Nutrim speranța că „olimpicii" noștri, stimulați de atenția ce li se acordă, vor face totul pentru a nu dezminți speranțele ce se pun în ei, răspunzînd astfel : **„Vine Olimpiada ? Las' să vină, sîntem gata !** (V. CH.)

D-ale fotbalului

● *Voința echipei de a învinge face uneori mai mult decît tehnica individuală. Dar nu întotdeauna. Deci...*

● *Sudura dintre compartimente este de un singur fel : autogenă.*

● *Cînd ai cap, argumentele stau în... picioare !*

● *Arbitrul care dă decizii greșite nu-și dă seama că, pînă la urmă, acestea sînt împotriva lui ?*

● *Nu e nevoie să fie desemnat chiar căpitanul echipei, ca să rateze o lovitură de la 11 metri.*

Barbu ALEXANDRU

Răspunde Ion Poștașu

KETT GROZA, ARAD. Am primit caricaturile. Una dintre ele va apare într-un număr viitor. V-aș sfătui să dați mai multă atenție desenului. Începutul, oricum, e promițător.

P. GOCIU, BRAILA. Cassius Clay are 30 de ani. Meciul lui revanșă cu Joe Frazier va avea loc în vara aceasta.

C. COSTAȘ, MORENI. Deși otna nu este sportul meu nr. 1, așa cum pare să fie pentru dv., am parcurs cu deosebit interes cele patru pagini mari ale scrisorii dv., care reprezintă o caldă pledoarie pentru acest sport. În esență, faceți apel la sprijinul Televiziunii : **„Tovarășul Cristian Topescu care, în treacăt fie spus, este un băiat foarte simpatic, face că face și reușește să ne dea la televizor cîte un meci de fotbal sau o întrecere în alt sport, disputată chiar peste hotare și a cărei vizionare era nesperată, dar în problema propagandei pentru oină n-a făcut nimic. Poate că n-a văzut un joc de oină așa cum trebuie, și, de aceea, acest sport nu-i suscită interesul".** Sînt convins că rîndurile dv. nu-l vor lăsa indiferent pe Cristian Topescu. Să știți, însă, că, în primul rînd, oiniștii pot face propagandă pentru acest sport. Prin jocul lor ! Fu vorbește cu Topescu, iar dv. vorbiți cu ei !

ELENA NEDELEA, BOLINTINUL DIN VALE. Iată și cea de-a opta minune a lumii ; o fată care ne scrie șase pagini despre... hochei pe gheață ! Va veni, probabil, ziua, cînd niei halterele nu vor mai fi un sport exclusiv masculin ! Vă promitem că vom scrie mai mult despre acest sport, mai ales dacă hocheiștii noștri ne vor da ocazia. Și încă ceva : nu numai că nu ne gîndim să venim pe patinoar pentru a vă... săpuni", cum vă exprimați dv., dar apreciem faptul că, în ciuda faringo-amigdalitei „de toată frumusețea", pe care ați prins-o, în iarna aceasta, la hochei, nu vă gîndiți să trădați acest sport, pentru altul mai confortabil. De pildă, tenisul de masă !

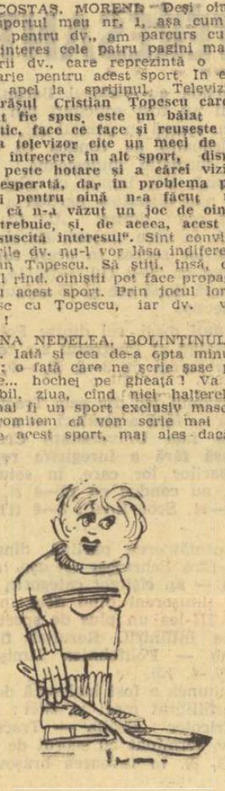

MARIN CHIRIȚĂ, CĂLĂRAȘI. **„Sîntem opt colegi de serviciu și ne-am împărțit în două tabere, din cauza fotbalului. Patru dintre noi (printre care și eu) susținem că meciul Portugalia — România (3—0) din preliminariile campionatului mondial n-a fost transmis, în direct, la Televiziune. Ceilalți patru afirmă cu tărie contrariul și ne tachinează, spunînd că ne-a slăbit memoria, că nu ne mai ajută condiția fizică etc. Vă rugăm, ca un bun arbitru ce sînteți, să „fluierați" sfîrșitul disputei".** Mă grăbesc, în primul rînd, să spun că memoria nu v-a slăbit de loc. Dacă aș fi medic, v-aș elibera și un certificat în acest sens ! Partida Portugalia — România a fost filmată și transmisă a doua zi la televiziune.

C. SBERA, COMUNA BAZOSU NOU. Rapid a pierdut cele două meciuri cu Tottenham, cu 3—0 la Londra și cu 2—0 (nu 3—0) la București. Și cu care aș fi jurat că un șef contabil nu poate să încurce cifrele ! Achitați-vă pariul și... nu mai faceți altul !

GHEORGHE MITRĂCHE, CARACAL. Semifinalele campionatului european de fotbal vor avea loc într-una din următoarele trei țări : Anglia, R.F. a Germaniei și Belgia, în această ordine preferențială și, bineînțeles, în funcție de calificarea țărilor respective în semifinale. Perechile vor fi trase la sorți, ele urmînd să dispute UN SINGUR MECI. În caz de egalitate și după prelungiri, mecurile se vor rejuca.

MARIN PASCALU, BUCUREȘTI. **„Un fundaș, executînd o lovitură acordată pentru ofsaid, poate trimite mingea în poarta cealaltă, înscriind astfel un gol ?".** Nu, întrucît pentru ofsaid se acordă o lovitură liberă INDIRECTĂ. Dar, credeți că dacă nu l-ar opri regulamentul, un fundaș ar înscrie un gol din propria sa jumătate de teren ? Așa au măcar o explicație...

Ilustrații : N. CLAUDIU

În vizită la ȘTEFAN DOBAY FOTBALISTUL-LEGENDĂ

● 24 de ani pe gazon ● *„Cred că vom fi în semifinalele campionatului Europei"* ● Dobay filatelistul, Dobay pianistul ● „CEL MAI FRUMOS GOL L-AM MARCAT LUI GLASER" ● Tătaru I nu voia tricoul cu nr. 11 ● „CONSTANTIN A ÎMPLINIT VISELE MELE !"

Recunoașteți pianistul ?

Foto : **S. BAKCSY**

Da, ȘTEFAN DOBAY poate fi considerat o legendă vie a fotbalului nostru, căruia i-a dăruit cei mai frumoși ani ai vieții sale și care, în schimb, i-a oferit cele mai frumoase satisfacții : ani în șir în rîndul celor mai buni fotbaliști din țară, de 41 de ori în echipa națională, prezent la două turnee finale ale campionatului mondial, campion național în repetate rînduri cu Ripensia etc. etc. apoi antrenor la C.C.A. din anii de glorie, antrenor al echipei naționale care a învins Iugoslavia la ea acasă, în 1956...

— Am 63 de ani ; 53 au fost ai sportului, și în special, ai fotbalului. Am atîtea amintiri din viața asta minunată, petrecută pe gazon, am strîns atîta experiență, încît e păcat ca ea să se piardă și, de aceea, lucrez la o carte de amintiri care va cuprinde atît epoca fotbalului antebelic, cît și pe cea postbelică. Pentru că am jucat aproape un sfert de veac. Am început în 1924 la Unirea Timișoara, cînd aveam 14 ani, și mi-am încheiat activitatea la 8 iulie 1948, la Mediaș. Eram la Kareș și ultimul meu adversar a fost U.T.A.

Aceste cuvinte mi le-a spus Ștefan Dobay la Tg. Mureș unde locuiește acum și unde l-am vizitat cu cîtva timp în urmă. Avînd un sac fără fund cu amintiri și o atît de bogată experiență de jucător și antrenor, discuția cu el este dintre cele mai plăcute. Firește, nu putem ocoli chestiunea la ordinea zilei : cele două meciuri România — Ungaria :

— Noi avem perspective frumoase de calificare, spune Dobay, și asta din mai multe motive : mai întîi pentru că avem o echipă tînără, obraznică în sensul bun al cuvîntului, călită în bătălii dintre cele mai aprige, cu o puternică dorință de afirmare și de confirmare a rezultatelor de pînă acum ; apoi, primul meci îl jucăm la Budapesta, unde putem pîndi adversarul și găsi cea mai bună tactică în vederea returului de la București ; în al treilea rînd avem un antrenor, vorbesc de Angelo Niculescu, care și-a dovedit capacitatea și prin rezultate. Pe scurt, cred că vom fi în semifinalele campionatului Europei. Trebuie însă să aliniem cea mai bună echipă, cu toate vedetele ei. Este inadmisibil să nu se poată conta în orice moment — din cauza înfumurării lor — pe jucători ca Dobrin sau Dumitrache, pe care și i-ar dori orice reprezentativă din lume. Dar, sper că atît unul, cît și celălalt au ajuns singuri la această concluzie.

— Pe vremuri, și noi, intervine soția lui Dobay, eram în concurență : fiecare dorea ca soțul ei să se prezinte cît mai bine la meciuri, să se scrie cît mai frumos despre el prin ziare.

Vorbim apoi despre altă pasiune, mai recentă, a lui Dobay : filatelia. Tocmai îi trimisese la București, lui Mircea David, alături de care a jucat atîtea meciuri, un plic cu timbre. Clasoare, pensete, albume de mărci din toată lumea. Observăm într-una din camere un pian cu coadă :

— Cine cîntă la pian, Pișta-baci ?

— În familia mea au cîntat toți : părinții mei, eu, soția mea, fiul meu.

— Pișta cîntă muzică populară și romanțe, eu muzică clasică, și băiatul nostru — muzică ușoară, intervine din nou soția lui Dobay.

Și cel care ani de zile a încîntat tribunele cu cursele sale pe extremă, ne probează pe moment cunoștințele sale muzicale, acordurile romanței „Trece-un car cu boi pe drum" umplînd camera.

Revenim la fotbal, după acest intermezzo :

— Care ar fi cele mai plăcute amintiri de pe gazon ?

— Firește, perioada în care am antrenat pe C.C.A., din iunie 1955 pînă în martie 1957. Am avut norocul să întîlnesc niște jucători de aur și ca valoare fotbalistică și ca oameni. M-au înțeles, i-am respectat, îmi face și azi plăcere să mă întîlnesc cu ei. Toți erau îndrăgostiți de fotbal și asta contează enorm. Ce, Ghiță Cacoveanu era un mare talent ? Nu, dar se pregătea cu sîrguință, respecta indicațiile și a ajuns în echipa națională. Sau, Tătaru I : nu voia în ruptul capului să joace extremă stînga. El fusese inter stînga. Dar acolo îl aveam pe Fery Zavoda. I-am dat cu sila tricoul nr. 11 (mă uitam cu nostalgie la el pentru că numărul acesta îl purtasem și eu). Pînă la urmă, l-a îndrăgit. I-am învățat pe amîndoi (pe Fery și Tătaru) jocul pe care-l făceam altădată eu și Șobi Schwartz.

— Ce jucător de la C.C.A. ați îndrăgit mai mult ?

— Acum, după curgerea anilor, pot spune că acela care a împlinit visele mele de antrenor, a fost Constantin.

...Era noapte de-a binelea cînd am plecat din casa în care fiecare colțișor parcă îți vorbea despre fotbal...

Mircea TUDORAN